

Kurnazlar İyi Yaşar

– ErtğrulErdoğan · 21 Temmuz 2014

Yan yatmış ölü böceği onlarca küçük karınca lime lime edip, kış için yuvalarına taşıyor...

İri bir at sineği, karıncaların üstünde ölüm uçuşunda...

Birkaç metre ileride arı ise vızıldayarak ölüm korkusuna aldırış bile etmeden sarıçiçeğin üstünde yapacağı balına öz topluyor...

Zayıf, siyah-beyaz bir kedi köşeden çakmak gözleriyle öyle bir bakış bıraktı ki, korktuğu belliydi. Ürktü... Birkaç saniye öylece hareketsiz kaldı. Sonrada bana dik dik baktı. Korkmasın diye hareket etmedim. Kuşlara yıllardır koyduğum su ve yem kabının yanına yavaşa süzüldü. Uzunca sudan içti... Tabakta ciğer yoktu ki yesin. Burun kıvrıp sessizce ürkek adımlarıyla uzaktan geçip gitti...

Kedi gittiğinde ağaçların çelimsiz dallarında bekleyen serçeler bir çırpıda yemlerinin başındaydı. Yemini kapan hemen havalanıyordu özgürlüğüne... Belli ki yeryüzündeki ölüm korkusu onları hareketli kılmıştı...

Hava parçalı bulutlu, tıpkı yaşam gibi kayıp gidiyor gökyüzünün maviliği... Belki de birazdan simsiyah bulutlar esir alıp, gürledikçe gürlenecek insanlığa haykırırcasına... Ve artık “Denizle kara birleşti” sözü aklıma gelince ağlanacak halimize acı acı tebessüm ediyorum! İşte yağmur damlaları çam ağaçlarının ince dallarında parlıyor...

Serçelerin kanatları ıslak ama yine de yem derdinde...

Rüzgârda hafifçe gıdıklıyor, birkaç gün ömrü olan Japon gülünün, kırmızı narın yapraklarını... İki gri güvercin kumrular gibi birbirine sarılmışçasına elektrik tellerinde sırlıklam serenat yapıyor. Hafif iri olanına “Ben”, narin olanına “sevgilim” diyerek fal tutuyorum. Sanki beynimi okurcasına serçelerin yanına konup, onlarda nasipleniyorlar... Keyifleri çakır...

Cep telefonumun frekansında uzak diyarlardayım. Latin dilince “Aşk şarkıları” fısıldıyor. Ve masamda bir yudum çayın sıcaklığında Laurent Gounelle'nin yazdığı “Tanrı Daima Tebdil-i Kıyafetle Gezer” kitabının arasına sıkıştırdığım, ayracı kenara aldığımda ne çabuk da 357. Sayfaya gelmişim. Okudukça notlar alıyorum. İşte o notlardan bir tanesini sizlerle paylaşmak isterim. “En güçlüler ve en kurnazlar iyi yaşar, iktidar ve para onlardadır ve iktidara sahip olunduğunda hayatta her istediğine sahip olunur” diyordu.

Saatime bakıyorum öğleden sonra beş. Haberler için radyonun kanalını değiştiriyorum. Yine savaşlar, yine ölüm kusuyor insan insana... Kurnazlar bir olmuş orantısızca çocukların üstüne bombalar yağdırıyor kalleşcesine!

İnsanlığımdan utanıp kahrediyorum!

Dışlerim gıcırdıyor!

Arı, çiçekten ayrılıp, domateslerin ferikliğine konuyor...

Ve arı balı için özünü toplarken, bizler içimize kin ekiyor, şimdiler de ise her yerden kan fışkırıyor!

Kelleler koparılıyor!

Cesetler uçurumlardan atılıyor!

Çocukların üstüne topraklar örtülerek öldürülüyor!

Kurşunlar enselerde vızır vızır...

Düşünmüyor değilim, "Acaba kan içiciler, kurnazlar, para ve iktidar hırsına bürünen yaratıklar, uzaydan mı geldiler?

Sevgi tohumu içinizden hiç eksilmesin. Sevgi ne kadar çoğalır, kötülük eninde sonunda mutlaka bir gün yok olacaktır.

Ertuğrul Erdoğan Temmuz 2014/Bursa

www.erdoganlaedebiyat.com